

Першець

ВІДГОДІВЕЛЬНИЙ ПУНКТ

— Ні, ні, що ви! Я заплачу з власної кишені..

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

Без слів.

— Оленко, у нас нема чогось снотворного, бо подивився всю програму, а спати так і не хочеться.

— Оце так наливався, що вирішив сам прийти у витверзник.

— Товаришу суддя, не зараховуйте цей гол, бо чесно кажу: я забив його з офсайту!

Ми з другом — автолюбителями. Здавна мріємо з «Запорожців» на «Москвичів» пересісти. А воно все не виходить. Думали-гадали, аж схудли. І вирішили до одного знайомого бухгалтера-ревізора звернутися. Тимущий бо в дебетах та кредитах чоловік. Одначе й він довгенько не міг нашої біді зарадити. Та одного разу...

— Ось вам меню, — дає папірця. — Суворо дотримуйтеся того, що тут написано, і все буде як ви хочете: у важку вагову категорію перейдете і на «Москвичів» стягнетеся.

Беремо того папірця, читаємо:
Понеділок. Борщ без м'яса, півпорції — 8 коп. Оладки з маслом, півпорції — 6 коп. Чай — 2 коп. Всього — 16 коп.

Вівторок. Макарони варені 11 коп. Молоко — 6 коп. Всього 17 коп.

Середа. Суп гороховий, півпорції — 6 коп. Оладки з маслом, півпорції 6 коп. Компот — 5 коп. Всього — 17 коп.

Четвер, п'ятниця, субота й неділя були ще пісниськими, зате вкладалися в 13—15 копійок.

Я мовчу, а друг нервує:

— А як приймати цю дієту: до чи після обіду?

— Тільки це і більше нічого, — каже ревізор. —

Он директор Куп'янського комбінату громадського харчування Леонід Олексійович Литовко до цього меню не бере навіть хліба. І знаєте, як він себе почуває? Як важкоатлет у розквіті сил!

Ми були в захопленні. Тижнів зо два втілювали харчосмаківську науку в життя. А потім мені у лікарню дзвонить друг:

— Ну, як ти? Бо я вже ледве дыхаю.

— І мені, — кажу, — полегшало. То дыхав, а тепер вже й цього клопоту збуваюсь.

Ледве оклигали. Підкрипилися — й до ревізора:

— Ти що, — клацаємо зубами, — хотів нас живцем поховати?!

— Бог з вами! — сполотнів ревізор. — Я вам дав меню, за яким 64 чоловіки нагуляли жиру та рум'янці. Не вірите — поїдте самі в Куп'янськ.

— Добре, — зловісно обіцяє мій друг. — Я поїду практики скуштувати, а ти (це до мене) за порадинок слідкуй.

І повів мій товариш свого скелета в Куп'янськ. Через тиждень повертається ще худіший.

— Ревізора не чіпай, — каже. — Знімай нагляд. Хай живе та інших проває. Не ми одні, а весь Куп'янськ вірив, що Литовко отак харчується.

І розповів мій друг дивну історію. Є, виявляється, наказ міністра торгівлі УРСР за № 404 від 10 вересня 1962 року. А в ньому — такий собі гуманний пункт — двадцять дев'ятий. Там сказано, що всім працівникам громадського харчування раз на день надається пільгове харчування — зі скидкою. За середньою собівартістю.

Л. О. Литовко — директор комбінату громадського харчування. А під його рукою — ресторан «Оскол». А в «Осколі» — рукамі щуки, котрі хочуть їсти більше, а платити менше. Відтак був складений список «пільговиків». Там, окрім Литовка, і директор ресторану М. Г. Дубов, і голубух Н. І. Білоус, і... Словом, фігур на всю шахову дошку вистає: 64 ідці!

Вони й сотворили оте меню, що його підкинув нам ревізор, а контролерам обласного контрольно-ревізійного управління пред'явив сам Л. О. Литовко: отак, мовляв, ми за пільгою харчуємося.

Копнули перевіряючі — леле! Середня собівартість обіду з трьох страв у «Осколі» — 30—50 копійок, а відповідно до хитрого меню кожен пільговик платив за нього лише 13—20 коп. Мінус для держави такий: за 20213 обідів їдоки недоплатили в касу близько чотирьох тисяч карбованців! «Схимницьке» меню, зрозуміло, реалізувалося у закритті келії з потаємним ходом, а не в загальному залі. Що насправді там з'їдалося, лише причетним відомо. Наочно лише видно, що пільговики не клацають зубами і не торкають ребрами, як ми з товаришем. Цікава деталь: сам Л. О. Литовко за 337 обідів заплатив лише 45 карбованців 89 коп. По 13 коп. за обід! А мусив би заплатити втричі більше. Так не те що на «Москвичів», а й на «Волгу» потихеньку зекономити можна!

— Як же тим пільговикам апетит відбити?

Підсмикнув друг штани і каже:

— Та, мабуть, є лише один засіб: контроль над тим, щоб пункти в принципі хорошого меню не перетворювалися на відгодівельні пункти. Це й уся премудрість.

К. ЛЕМЕШЕН

Харківська область.

НОВЕ ТОВАРИСТВО

ПОЛТАВА. Як передає наш кореспондент, тут нещодавно виникло товариство самодіяльних архітекторів. Головою товариства обрано директора заводу «Продмаш» т. Владимира, який зарекомендував себе тим, що начхав на заборону головного архітектора міста, начхав на генеральний план забудови Полтави і збудував новий цех там, де його не слід було будувати.

Нове товариство охопило не тільки керівників деяких державних підприємств, а й кустарів-одиначок, що будують гаражі у 69 мікрорайоні біля самих дитячих ясел.

Товариство чекає офіційного визнання з боку господарів міста.

ПОЖЕЖНИЙ ВИПАДОК

УЖГОРОД. (Наш. кор.). Ледве не згорів од сорому Т. С. Арабський — начальник Ужгородського міського управління водоналізації, коли йому продемонстрували понад 20 проти-пожежних гідрантів (біля заводу газ-апаратури, взуттєвої фабрики, пристанційних складів, бібліотеки тощо), з яких жоден не видає ані краплини води. Незважаючи на те, що відтоді вже минув не один місяць, ніхто в Ужгороді і за холодної води не брався, щоб відремонтувати гідранти.

— Не горить! — заявив нашому кореспонденту т. Арабський, чухаючи лівою рукою праве коліно.

УНІКАЛЬНА МАРКА

Добре знають свою марку керівники Луганського виробничого об'єднання взуттєвих підприємств № 8. «Наша марка!» — безпомилково визначають вони, одержавши від покупців чергові посилки з новенькими жіночими туфлями, на яких не тримаються підшви.

ЗГУЩЕНИЙ ЧАС

Згущене молоко, згущений газ... Останнім часом з'явилася ще одна новинка — згущений час. Цю новинку широко впроваджують у життя працівники Жовтневого міського відділу зв'язку (Миколаївська область), доставляючи населенню газети по дватри номери за один раз.

Як повідомив кореспонденту ТАП начальник Жовтневого відділення зв'язку, не за горами той щасливий час, коли кожний передплатник зможе одержати з рук листоноші одразу місячну підшивку періодичних видань.

— Івану Івановичу вгору ніколи глянути.

ТРИ ГОДИНИ ЕКЗОТИКИ

Чим можна здивувати сучасного відвідувача ресторану? Різноманітним меню? Вишуканим обслуговуванням? Смачними стравами? Все це старе, як бутерброд на буфетній вітрині. Сучасному відвідувачеві екзотику подавай! Чим більше екзотики — тим сильніше враження.

Той, хто їде на південний берег Криму, не може не помітити відразу за перевалом закличних неонових літер. Якщо до того ж водій вам багатозначно шепне, що в ресторані обслуговують офіціантки в костюмах гусарів, а замість столів і стільців — пенки, ви навряд чи стримаєтеся, щоб не зробити привал у «Привалі».

Обираєте собі пенюк (в напівпорожньому залі їх скільки завгодно) і чекаєте. Чекаєте доти, поки не набридне. Тоді пробуєте самі пошукати меню. Виявляється, меню в ресторані немає. В цьому якраз і полягає його своєрідність.

Кличете офіціантку. Вона не реагує. В цьому якраз і виявляється своєрідність тушешного обслуговування.

Звертаєтесь до адміністратора залу. Вона обіцяє, що хтось підійде, але не гарантує, що це буде швидко. Теж місцева своєрідність: гусарство не терпить метушні.

Очікуючи, заглядаєте до буфету:

- Водички можна?
- Немає.
- А пива?
- Немає.
- Винця натурального?
- Є «Московська» і портвейн!

Те, що за часів Кутузова вживали міцні напої, — це безперечно. Але, мабуть, і тоді їх чимсь закусували. Ковбаса у буфеті має такий неприродний колір, що навіть в ім'я екзотики не наважуєтесь її брати.

- Дайте щось інше.
- Більше нічого немає.
- То хоч шматочок хліба?
- Хліба немає.
- Тоді склянку, — зітхаєте.

— Склянок немає. Десь миються, — каже буфетниця.

Якщо є бажання, пийте портвейн із пляшки! Чим не екзотика! Та за такі речі в інших громадських місцях штрафують. А тут ви в повній безпеці.

Нарешті, після шостого нагадування, офіціантка поспішає до вас, щоб повідомити радісну новину:

— Перших страв немає, другі — смажаться!

Терпляче чекаєте ще півгодини.

Після ваших настирних вигуків типу: «Можна вас на хвилиночку?», офіціантка зупиниться перед вами, щоб урочисто оголосити:

— Других страв немає, перші — варяться.

— Ви ж сказали навпаки, що другі смажаться?

— Підіть на кухню перевірте!

Доводиться йти: голод — не тітка.

— Другі смажаться, перші зварилися, — чуєте радісну звістку.

Кличете дівчину в гусарському костюмі і ведете до дівчини у фартусі.

Офіціантка з сумом капітулює. Не минає й двадцяти хвилин, як на вашому пенюку з'являються ложка і виделка.

— Гірчицю можна? — нагадуєте несміливо. — Або хоч сіль?

Три години суцільної екзотики чудово доповнює магнітофон, з якого час від часу надтріснутий голос повідомляє про те, що «хоч єш мене, хоч реж мене, уйду к нему опять» і що «прокурор нам преподнос розлуку».

Незабутні враження! Так і кортить з кимось поділитися ними. Ну, хоча б з працівниками Кримського обласного управління громадського харчування. Може, й вони не втримаються і хоч раз відвідають цей екзотичний заклад.

П. ЮРЧЕНКО.

ІРЖАВА ШВАЙКА

(БАЙКА)

Хоча вродилася тупа і безголова,
Ніколи Швайка не шукала слова:
— Діла, діла!..
Оце за морем я була —
Від задрощів замало не зігнулась!
Який високий клас!
Усе не так, як в нас!..
Єй-ей, сама не зчулась,
Як я на їхню обернулась —
Заморське ось на боці так і проступило.
Яка краса! І що воно? Хто як вважає!..
— Іржа!.. —
Кольнуло Швайку Шило,
Поглянувши на швайчин бік. —
Ти від заморської краси тієї люба,
За рік
Уріжеш дуба.

* * *

Моралі тут нема —
Хай Швайка робить висновки сама.

Віктор ЛАГОЗА.

м. Харків.

— Розумієш, життя кінчається, а сліду після себе я не залишив.

В епоху електроніки й складних бухгалтерських формулярів детективам стало важко. Добре було, приміром, років сто чи двісті тому. Сидиш, бувало, в м'якому кріслі, попикуєш люлькою і сьорбаєш розчинну каву. Потім не поспішаючи надягаєш фрак і галоші, виходиш на вулицю, зупиняєш перший-ліпший фіакр і, викривально дивлячись на візника, холодно говориш:

— Я вас пізнав, професор Моріарті. Прошу в буцегарню.

Після чого зриваєш з наляканого хурмана латаний сіряк, під яким виблискує торішнім снігом нейлонова манішка, і на додачу здираєш з його обличчя синтетичну бороду. Професор гірко плаче й тут же в усьому зізнається. Через п'ять хвилин він спокійно йде в найближче відділення, щоб віддати себе в руки правосуддя, і при цьому дбайливо притискає до грудей протокол затримання. А ви поспішаєте додому і якраз встигаєте на останній спиритичний сеанс.

Незабутні часи! Тепер не те. Немає вже благородних лиходіїв, і вийшли з моди нейлонові манішки. Але це аж ніяк не означає, що сучасний лиходій став дурнішим і його легко схопити за руку. Навпаки, він крокує в ногу з часом і вміє так ретельно все обміркувати й так дотепно й тонко облагодити свої темні справи, що на перший погляд може здатися світлою особою, і на другий погляд теж. І на третій...

Справедливості ради слід зауважити, що на Юрія Миколайовича Горбачова ні у Вінниці, ні в Тульчині не кидали стількох поглядів. Його полюбили з першого. І так палко, що портрет голови Шпиківського сільського споживчого товариства навіть занесли до спеціальної книги пошани. В принципі цю почесну акцію зрозуміти можна: очолюване Юрієм Миколайовичем товариство вважається передовим. Облспоживспілка і райспоживспілка якось не додумались до того, що колектив може працювати добре, а його керівник — лише створювати видимість бурхливої діяльності, водночас розгортаючи не менш бурхливу діяльність, спрямовану, однак, у прямо протилежний від вузлових завдань сільської кооперації бік.

У даному випадку події розгорталися саме так. Їх активними учасниками були Юрій Миколайович, а крім нього, завідувач торговельним відділом товариства Роман Борисович Соїферман — великий знавець своєї справи, хоча й малограмотний, і старший бухгалтер Валентин Володимирович Петровський — дока по лінії прикривання розтрат. Зробив свій внесок до загальної калитки й завідувачий складом Петро Федотович Стрельчук.

Лиходійство відбувалося таким чином. Приходить на склад гречана крупа в кількості понад тонну, як це було, наприклад, у червні нинішнього року. (І торік теж). Виписуються накладні,

ВАЖКО БУТИ

ДЕТЕКТИВОМ...

які переконливо свідчать про те, що гречка реалізовуватиметься в продовольчих магазинах номер один і номер три по державній ціні 52 копійки за кілограм. Накладні й справді йдуть у згадані магазини. А от сама гречка туди чомусь не потрапляє, а конспіративно транспортується в комісійний магазин, де ударними темпами продається вже по іншій ціні, комісійній — 90 копійок за кілограм. Виручку так само конспіративно забирає Роман Борисович.

Така ж метаморфоза трапилася з ковбасою у вересні. Різниця полягає лише в тому, що на ковбасу накінули вже не якісь там копійки: її продавали по 4 карбованці 20 копійок за кілограм замість 2 карбованців 90 копійок. Перепало на бутерброд і від продажу 399 кілограмів другосортного смальцю першим сортом. Немало з'їдено тих бутербродів і після вдалого підвищення цін на дріжджі, оцет, оселедці, не говорячи вже про шифер, хоч він і не їстівний.

Однак цим не вичерпується багатогранна діяльність на оперативній ниві шпиківських лиходіїв. Вони винайшли й активно запровадили нову форму роботи — конфіскацію державних казначейських білетів із кас підлеглих їм магазинів. Готівку забирали дрібними й крупними купюра-

ми, незалежно від того, новенькі вони чи злегка пожмакані. За найскромнішими підрахунками, Юрій Миколайович укупі з своїм малограмотним сподвижником вилучили з магазинів № 1 та комісійного 1600 карбованців. Брала й натурою: випивку і — цілком логічно — закуски. Хіба ж можна без закуски!

Зрозуміло, при такому способі організації торгівлі розтрат (або як їх називають інтелігентніше — нестач) не могло не бути. Одного весняного ранку ревізор мимохідь не дорахувався в галантерейному магазині семи тисяч карбованців. Не дорахувався і поррахував ще раз. Ретельніше. Після чого, тихо стогнучи, кинувся до правління споживчого товариства з жалібними вигуками:

— Де п'ятнадцять тисяч сімсот карбованців?!

Юрій Миколайович захвилювався, але тут блиснув своїм умінням бухгалтер Петровський. Він провів ряд складних маніпуляцій, після яких нестача несподівано зменшилася — в 20 разів. А це вже ніби й не розтрата, а так собі — недолік в роботі продавців, яких по тому тихо звільнили. Щоб не наговорили випадково зайвого.

Іншу розтрату — в господарчому магазині села Луки-Жабокрицької — покрили дотепно й оригінально: силами й коштами активу пайовиків.

Так і понині ввижається — і райспоживспілці, й облспоживспілці, що у Шпикові діла йдуть блискуче, а голова Горбачов із компанією заслугує вслякого заохочення та підтримки.

Що ж стосується самих лиходійників, то їм нічого не ввижається. Вони краще за всіх обізнані з ситуацією. Але в тому й полягає їх відмінність від старих респектабельних лиходійників, що вони ні в чому не хочуть зізнаватися. Навіть за тієї умови, що існують на світі такі речі, як свідки й документи.

— Ні, я так легко не дамся, майте на увазі! — гнівно затаврував Юрій Миколайович Горбачов мої делікатні спроби одержати хоч деяку інформацію від нього особисто.

І того ж дня невгамовний голова влаштував принципові співбесіди з деякими нестійкими завмагами та продавцями, які своєю відвертістю могли спаскудити йому всі попередні досягнення і найближчі перспективи.

Ні, не поспішає Юрій Миколайович у найближче відділення з щирим зізнанням. Важка це справа — добитися від сучасного лиходійника відвертості й каяття. Ну, як тут не поспівчувати Вінницькій обласній прокуратурі, яка, маючи на руках відповідного листа, пересланого з одного вельми шановного республіканського органу, так нічого й не змогла встановити.

Важко, важко бути детективом!

В. ЧЕПІГА.

Вінницька область.

Якби не модні чобітки, Моніка негайно б зайшла до директорського кабінету і вивела за руку нахабу, як це практикувала вже не раз, оберігаючи спокій Миколи Петровича. Але секретарка не могла цього зробити з тієї причини, що на лівій нозі у неї була югославська босоніжка, а на праву ніяк не налізав угорський чобіток з білого шкірзамінника.

Зайнятістю Моніки й скористався раціоналізатор Петро Свистак. Він блискавично оцінив обстановку у приймальні директора і без будь-якого на те дозволу прошмигнув до кабінету.

Раціоналізатор ледь зачинив за собою двері, як йому назустріч кинувся огрядний директор і міцно, по-чоловічому стис у своїх обіймах.

— Нарешті, я вже зачекався, — промовив він схвильовано.

Петро Свистак спочатку розгубився, але тут же пригадав слова майстра, сказані на свою адресу: «Вольова, вперта людина товариш Свистак.

Такі обов'язково добиваються своєї мети».

Звільнившись від директорських обіймів, він одразу ж приступив до діла:

— Ви, очевидно, читали у заводській багатотиражці, що я не сплю ночами і з олівцем у руках сиджу над ватманом. Так от, мої творчі пошуки увінчалися успіхом. Остання рацпропозиція — можете проглянути креслення, — і почав їх розгортати на великому директорському столі, — робить революцію у виготовленні дитячих стільців.

Саме в цей час прочинилися двері, і Моніка (з чоботом на правій нозі!) заскочила до кабінету. Вона хотіла сказати щось дуже дошкульне, але директор дивився на неї з такою лагідною посмішкою, що секретарка приємно усміхнулася й мило поцікавилася:

— Ви мене кликали, Миколо Петровичу?

— Так, кликав. Сідайте, будь ласка, і занотуйте наказ про негайне впровадження раціоналізаторської пропозиції нашого невтомного раціоналізатора, Петра Андрійовича Свистака.

— Але ж... — спробував щось сказати автор рацпропозиції.

— Ніяких «але». Спочатку наказ, грошова премія, а відділ головного технолога нехай займеться втіленням рацпропозиції в життя. І негайно ж! Не забудьте вказати у наказі, — директор щиро усміхнувся, — щоб плановий відділ підрахував умовний економічний ефект на рік... А тепер запросіть сюди Сидора Васильовича.

За годину головний інженер меблевого комбінату доповідав у тресті про незвичайну рацпропозицію Петра Свистака.

— За попередніми підрахунками, за тиждень зможемо подвоїти виробництво дитячих стільців, а згодом і потроїти.

В цей час Микола Петрович роз-

мовляв по телефону з кимось із міністерства:

— Так! Так! Зрозуміло! Зробимо усе необхідне, щоб негайно впровадити пропозицію у виробництво...

Наступного дня заводська багатотиражка, а за нею і районна газета подали широкі матеріали, присвячені успіху раціоналізатора. Про нього ж говорили на виробничих нарадах, комсомольських і профспілкових зборах.

— Фантастично! — казали всі, маючи на увазі як досягнення раціоналізатора, так і блискавичну швидкість, з якою його пропозиція втілювалася в життя.

Справді, все це було більше схоже на фантазію, ніж на реальність.

...Виявляється, Петро Свистак проскочив до Миколи Петровича у перший день «Тижня раціоналізатора».

Василь ЛЕНДЕЛ.

м. Ужгород.

А ЗА НЕЮ — КОЗАЧЕНЬКО...

«Копав, копав криниченьку... Чи не вийде дівчинонька рано-вранці по воду...» — правда, гарна пісня? Та не для всіх. І не скрізь вийде ота дівчинонька по воду, щоб на самоті побачитися з козаченьком. Наприклад, у Погребищенському, Липовецькому, Козятинському, Жмеринському районах на Вінниччині, якщо й виходять, то колективно — до однієї криниці. І сполучають це діло з фізвихованням (приємним особливо восени та взимку) — носять воду за триста-чотириста метрів.

А коли яка дівчинонька не захоче тієї фізкультури, то хай шукає собі бетонні кільця, бо нині вже й криниці не ті, й козаченьки інші. Козаченькам треба передусім не копати, а виготовляти оті кільця, з яких тепер роблять криниці. А потреба в них по всій області — аж-аж-аж! Один козаченько — і сьогодні йому люди дякують — взявся за таке потрібне діло. То — директор Черепашенецького гранітного кар'єру т. Ріба. Петро Максимович організував виготовлення отих кілець із відходів. Тільки за вісім місяців цього року їх було зроблено понад тисячу. Вважай, щонайменше на сотню сільських криниць.

Але ж і попит на них! Розширити б виробництво, так не думають щось ті, кому про це б слід думати.

Отут і виринули, як із води, інші «козаченьки» і заспівали нову пісню:

Вийшла, вийшла дівчинонька
В сад зелений воду брать,
А за нею козаченько
Несе труби продавать...

Та й почали самотужки виготовляти оті дефіцитні кільця і лупити за них дуже грубі гроші! Ба не тільки за них — навіть за форму напрокат. Деруть грошики та ту ж пісню співають.

А Вінницьке обласне управління місцевої промисловості слухає, а облплан та Міністерство місцевої промисловості УРСР слухають... І ніяк не додумаються скласти якусь свою пісню.

М. ГНАТЮК,
заступник директора Вінницької торгової бази Укоопспілки.

— Останній раз прийшов до вас за довідкою...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жителі села Кізя-Кудринецька Кам'янець-Подільського району на Хмельниччині написали Перцеві про те, що їх кіномеханік т. Переверзев замість демонстрування кінофільмів, постійно демонструє різні свої витівки. То він обірве кінострічку, то запустить її в зворотному порядку, а більше

всього просто не показує фільмів. Такі витівки з боку кіномеханіка тривали більше року.

Як повідомив начальник Хмельницького обласного управління кінофінації т. Овчинников, Переверзєва з роботи знято. Тепер в селі фільми демонструються регулярно.

ТАК ТОПИЛА І ВАРИЛА, ЩО ПІВНЕБА ЗАКОПТИЛА

(МАЙЖЕ ТРАГЕДІЯ)

Ділові особи:

1. Просветов М. М. — директор Придніпровської ДРЕС.
2. Мазов В. Ф. — директор заводу ім. Петровського.
3. Касьян В. Х. — директор заводу ім. Леніна.
4. Есаулов О. Т. — директор заводу ім. К. Лібкнехта.

Директори інших заводів, працівники різних установ, ворона.

Дія відбувається у місті Дніпропетровську. У наші дні.

ЯВИЩЕ I

Вид на місто. Димлять труби заводів. На авансцені — кабінет директора Придніпровської ДРЕС. Вікно. Відчинене. Біля вікна — М. М. Просветов. Дивиться, як через клуби диму понад димарями пробивається ворона.

ПРОСВЕТОВ. Летить. Вперед летить. До нових висот!

Ворона ніби почула слова директора. Зробила ривок униз. Сіла на підвіконня.

ВОРОНА (дивиться на Просветова). Ви дасте долетіти. (Закашлялася).

ПРОСВЕТОВ (відсахнувся). Грип?

ВОРОНА (кинула дзьобком на димар). Труба. Здохнути можна. Сірчистим ангідридом смердить.

ПРОСВЕТОВ. Підожди. Переведемо станцію на газове опалення, тоді ангідриду не почувеш. Запахне... окисами азоту.

ВОРОНА. А очисні споруди не думаете ставити?

ПРОСВЕТОВ. Хай думають ті, в кого великі голови. А наше діло маленьке. Наше діло безперерійно давати енергію.

ВОРОНА. Оті 652 тонни шкідливих газів, які ви щодоби викидаєте у повітря, також діло маленьке?

ПРОСВЕТОВ. А ти не каркай. Є тут і без тебе кому шпильки ставити.

ЯВИЩЕ II

Фон той же, що і в першому явищі. Тільки тепер димлять труби заводу ім. Петровського. На передньому плані кабінет директора.

МАЗОВ (сидить за столом, обхопивши руками голову). Знов інспекція з товариства по охороні природи. (Сумно наспівує):

Така моя доля,
О, боже мій милий,
За що ти караєш...

У дверях з'явився інспектор.

ІНСПЕКТОР. Я не караю. Я питаю. Скажіть, у 1968 р. міськком партії прийняв рішення, щоб ви закрили цементний цех і не забруднювали повітря. Його виконано?

МАЗОВ (підняв пальця до небес). Вицстоящі сказали, що у Держплані УРСР обіцяли, що це питання вирішуватися буде у 1970 році.

ІНСПЕКТОР. Міськком партії постановив у 1968 р., щоб ви закрили чоти-

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Під високою напругою працював І. Ф. Каменецький — директор Маловиснівського району електромереж на Кіровоградщині. Свої зусилля він напружував головним чином на звершення всіляких спекулятивних махінацій. Каменецький навіть на свій нштатт перефразував відомий закон Ома. На роботі, мовляв, нехай хоч все згорить, аби була повна чаша вдома. І продавав він

державні матеріали, а гроші в свою кишеню клав.

Сигнал про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомили з управління внутрішніх справ Кіровоградського облвиконкому, факти підтвердились. За розкриття соціалістичної власності Каменецького І. Ф. знято з роботи і віддано до суду.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Рацпропозиція Перця для деяких фабрик дитячих іграшок.

ри мартенівські печі, які не забезпечені газоочисниками.

МАЗОВ (кладає руку на серце). Одну закрив. А на решту рука не підіймається.

ІНСПЕКТОР. Ви мали поставити котли-утилізатори з пиловловлювачами...

МАЗОВ. А генеральний проектувальник інституту «УКРДІПРОМЕЗ» мав розробити проект газоочисних споруд... А Міністерство чорної металургії УРСР мало включити у титульний список... Але проектувальники дотягнули до кінця 1968 року. А Міністерство досі тягне й ще скільки буде тягнути, не відомо.

ІНСПЕКТОР. А чому у вогнетривкому цеху не діють п'ять пиловловлюючих установок? Ви повинні...

МАЗОВ. Ми повинні, але... Але ми не винні...

ЯВИЩЕ III

У глибині сцени мартенівські печі заводу ім. В. І. Леніна і заводу ім. К. Лібкнехта. На авансцені — В. Х. Касьян та О. Т. Есаулов. Дивляться зачудовано, як димлять труби печей.

КАСЬЯН. М-да. Як казав той поет: «Дим димок од машин, мов дівочі літа...»

ЕСАУЛОВ. А коли ви, Володимире Хрисанфовичу, очисні споруди до мартенів поставите?

КАСЬЯН. Як баба дівкою стане. А ви?

ЕСАУЛОВ. Я — коли рак свисне... Або коли Міністерство чорної металургії УРСР затвердить проектне завдання на очисні споруди, а проектний інститут «УКРДІПРОМЕЗ» зробить робочий проект...

КАСЬЯН. Не ми перші, не ми останні. Он по області в минулому році було заплановано для підприємств чорної металургії на очисні споруди 1.261 тис. крб. А освоїли лише 814 тисяч. За перше півріччя цього року освоїли лише 29% річного обсягу. Заводи гірничо-шахтного обладнання, деревообробних верстатів, комбайновий, ім. Комінтерну ще навіть проектною документацією на очисні споруди не мають. Во!

ЕСАУЛОВ (радісно заплескав у долоні). Правильно. А завод ім. Артема і завод пресів, хоч і мають, та пальцем об палець не вдаряють...

ЯВИЩЕ IV

Загальний вид на місто. За лаштунками чути довгі розмови. Хтось вимагає будувати очисні споруди. Хтось обіцяє. Чути, як гупає в груди кулак.

На сцені у шаленому вихорі літають доповідні записки, акти, постанови.

Здалеку лунає пісня: «Туман яром, туман долиною...»

Густа димова завіса.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

ТРУТНІ БАЙКА

Якось на вулика наскочили сусіди,
Нероби, ласі дармоїди.
Рій з вулика піднявся у політ:
— Рятуйтесь від розбою!
Всі як один до бою!
Хай бачить правду білий світ! —
Всі зринули, а в домі
Лишились Трутні нерухомі.
Питає Матка їх:
— Ви любили мед їсти,
Не дайте ж ворогу у вулик влізти!

У стороні стоять — це гріх!
— Який там гріх? — Трути заголосили. —
Хай б'ються ті, що мед носили,
За труд свій в них серця болять?
А нам боки за віщо підставлять?

* * *

Мед їсти є майстри.
Постоять
За честь рою —
Не говори!

ЖЕРТВА МОДИ

В трамваї скаржилась дівчина:
— Звихнутись можна од відчаю:
Укоротили знов спідниці,
А в мене ніг не вистачає!..

ТЕРПЛЯЧИЙ

— Біжімо, Гнате, глянемо самі,
Чого це жінка «пробі» так волає...
— Біжи, а я терплячий, друже мій,
Про все в газеті завтра прочитаю...

Кость МИХЕЇВ.

м. Херсон.

ЛИСТ З ПЛОЩАДКИ НА СХОДАХ

Єремі ПШИБОРА

Я: — Як уже згадувалося в попередньому листі, ми обоє люди пунктуальні. Саме через це нам часто випадає приходити з якимось візитом завчасно, особливо тоді, коли транспорт міський не підводить. І доводиться тоді чекати на сходах, в зв'язку з чим і трапляються «ті» чи «інші» історії.

Розповімо одну з них. Власне, розповідай ти, бо це з тобою сталося.

ПРИЯТЕЛЬ: — Так от, того разу я зібрався на день народження. І якось так вийшло, що і в автобус вдалося сісти, і зійшов спокійно на своїй зупинці. Словом, подорож пройшла вдало, і на місце прибув набагато раніше, ніж планував. Чекаю собі на сходах до призначеної години, роздивляюся навкруг, бачу на стіні чиеюсь рукою зроблений напис «allvesco», свіжий, так би мовити, напис. А в цьому ж під'їзді недавно був ремонт.

Я: — Слово якесь?

ПРИЯТЕЛЬ: — Невеличке слово. Нецензурне. З помилками.

Я: — Багато помилок?

ПРИЯТЕЛЬ: — Дрібниці. Літера зайва.

Я: — Яка саме?

ПРИЯТЕЛЬ: — Відчепися. Діти слухають!

Я: — Пробач!

ПРИЯТЕЛЬ: — Дивлюсь на той напис і міркую собі: зітру цю літеру, хай, принаймні, хоч грамотно буде. І заходжуюсь витирати. Коли це раптом з укриття, що замасковане було у шахті ліфту, вискакує двірник і кричить: — Так це ти, лобуряко, стіни брудниш?.. До двірника й мілі-

ціонер приєднався. Цей у сміттепроводі причаївся. Намагаюсь виправдатись, та коли почав доводити, що чекаю пунктуально призначеної години на сходах, вони вибухають сміхом і кажуть, що ці казки я буду розповідати у відділенні.

Я: — Боже мій! У відділенні?

ПРИЯТЕЛЬ: — Уявляєш ситуацію?

Я: — Ти і відділення?

ПРИЯТЕЛЬ: — Відділення — це дрібниця. А як я повідомлю приятеля, що не буду на іменинах?

Я: — А подзвонити? Чи було ніяково?

ПРИЯТЕЛЬ: — Як можна? Мене дивує, що ти, начебто непогано вихована людина, а таке питаєш. Як ти будеш дзвонити приятелеві, який просив приходити о шостій, а шостої ще нема?

Я: — Справді. А папірця встроїти?

ПРИЯТЕЛЬ: — Не мав при собі ні папірця, ні візитної картки.

Я: — Тобі не позаздриш.

ПРИЯТЕЛЬ: — Але вихід знайшовся. Мушу визнати — і двірник і міліціонер пішли мені назустріч. Я розтлумачив їм, що коли вже й так буду нести відповідальність за писання на стінах, то невеличка дописка аж ніяк не змінить становища. Вони погодилися, щоб я написав на стіні біля квартири господарів декілька слів у свій захист. Мовляв, так і так, з причин, від мене незалежних, на іменинах бути не зможу. Дата. Підпис.

Я: — Легше стало?

ПРИЯТЕЛЬ: — Наче камінь з серця звалився, і я, ніби новонароджений, пішов у відділення.

З польської переклав
В. КУХАРЕНКО.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯЦА

Народний артист УРСР
Анатолій РЕШЕТНИКОВ.

Заслужена артистка УРСР
Ганна НІКОЛАЄВА.

Заслужений артист УРСР
Олександр АНУРОВ.

— Тепер ти не будеш скаржитись, що в нас книжкова шафа пуста.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ХТО ЗАБОРГУВАВ М'ЯСНИКУ?

«Італійська співачка Аделіна Патті, коли ще не була відомою, зазнавала чималої фінансової скрути і була вимушена брати в борг навіть у м'ясника.

Під час її першого виступу в залі був присутній і м'ясник. Побачивши ентузіазм, з яким публіка сприймала співачку, квіти, що їй дарували, і, бажаючи з свого боку внести свій вклад у шанування артистки, м'ясник вигукнув:

— Патті, Патті, за м'ясо ми квіти!»

«Музиканти сміються». Упорядкував А. МУХА Видавництво «Музична Україна», Київ, 1968.

«У театральному залі одного разу сидів господар м'ясної крамниці, котрому заборгував Мочалов. Його гра так зворушила крамаря, що він закричав на весь театр:

— За м'ясо — квіти!»

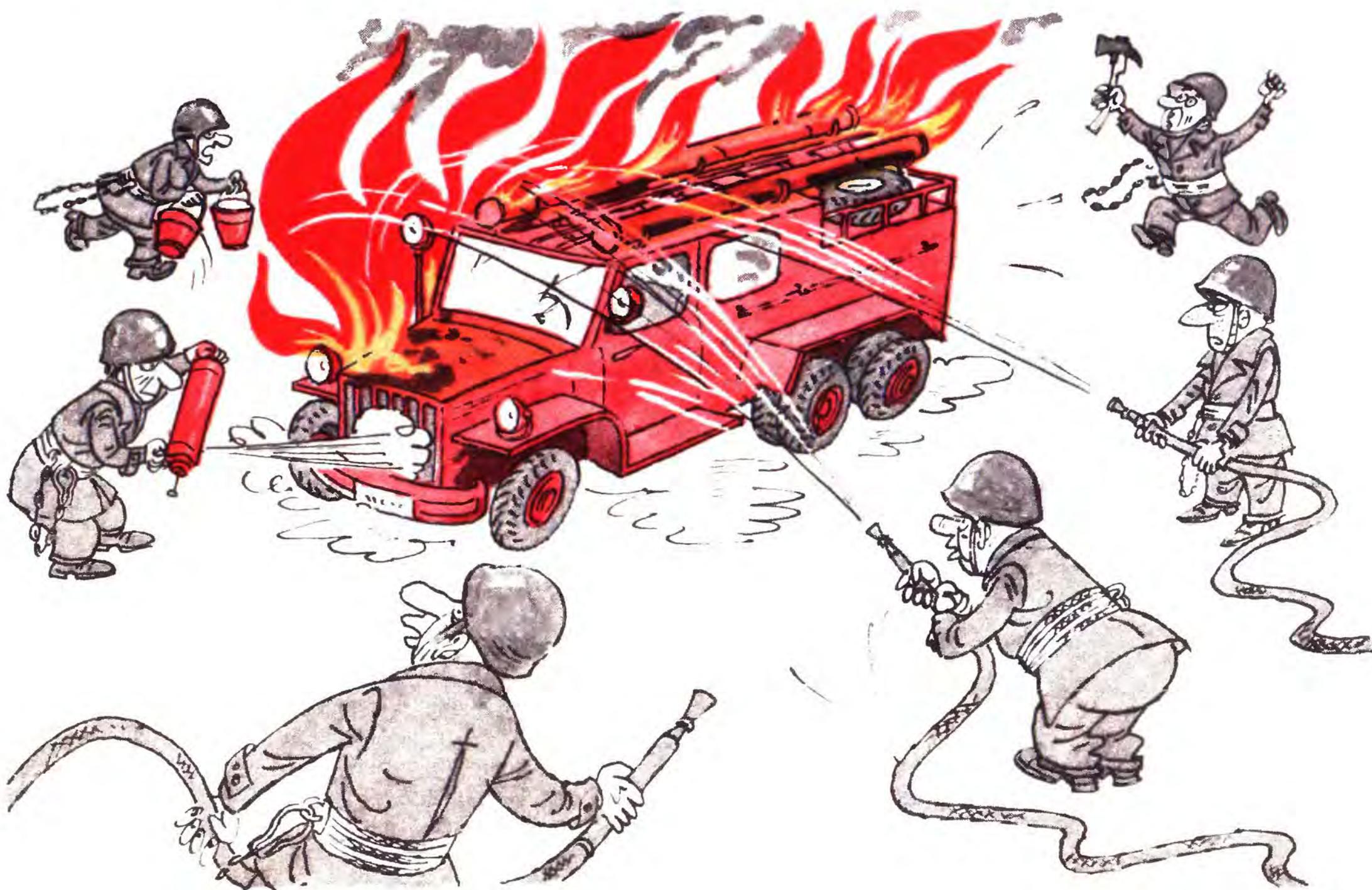
«Книга веселої мудрості». Зібрав та упорядкував І. Доля-Попов. Видавництво «Радиський письменник», Київ, 1969.

Зібрав та не упорядкував (зняв копію)

Євг. НОВИЧИХІН.

м. Воронеж.

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

**ЦИКЛ
ПРО МОТОЦИКЛ**

(Дивовижні пригоди, описані за листами наших читачів, у чотирьох частинах та ще й з прологом).

ПРОЛОГ

Колись, в епоху воза-драбиняка, не тільки дітлахи, але й дорослі, вигукували: «Гарна штука лисапед!» Тепер цим видом транспорту уже нікого не здивуєш. У наш час не тільки парубки та дівчата, а й дідусі та бабусі так хвацько натискають на педали, що їх і сусідський Рябло не наздожене. Та що там велосипед — уже й мотоцикл не дивина!

І справді, мотоцикл — не дивина, але дива з ним трапляється ще немало.

I.

Якщо ви народилися в сорочці, то газуватимете на своєму мотоциклі без особливих див і пригод. Якщо ж ходите в купованій сорочці, то доля може вам наділити таку машинерію, як наділила редакції Кам'янець-Подільської газети «Прапор Жовтня». І марка на мотоциклі немовби підходяща — К 750М. І випустила його солідна фірма — Київський мотоциклетний завод. І зовні він ні на гарбу, ні на лобогрійку не схожий. Нормальний мотоцикл, якщо не брати до уваги, що місцями замість чорної фарби то тут, то там видніється іржа, а білі смуги на колясці та щитках сначуть якимись зигзагами. От тільки тієї дерев'яної планочки в колясці, на яку пасажир має ставити ноги, і вдень з вогнем не знайдеш. Та то ще не велике диво — іржу можна зчистити і зафарбувати, а білі смуги на колясці та щитках при бажанні вирівняти. І ноги можна під себе підібгати або в колясці по-турецькому сісти. А от що робити, як у двигуні (№ 22332) не вистачає кульки в гнізді, куди входить шток? Якщо десь в іншому місці не вистачає «шарика», то воно й обходиться часом, а тут на першому десятку кілометрів шток вийшов з ладу. А що буває, коли шток виходить з ладу, знають усі мотоциклісти. Добре, що хоч без каліцтва обійшлось. А то, як казав Тарапулька, могло бути гірше... Хлопці з редакції «Прапора Жовтня» хотіли було рекламацию настречити, але автоінспектор розрадів:

— Не ви перші, не ви останні маєте такий клопіт з мотоциклом Київського заводу. А що в заводському паспорті чорним по білому написано «годен и эксплуатации» — не вірте.

II.

Подумаш, дивина — бранований мотоцикліст — скаже новоолександрівський мотоцикліст. От у нас і на справному з місця не зрушиш. Скільки не газуй, — а він упреться і стоїть, як той норвистий осел. Снажете, такого не буває! А поїдьте-но на чомусь (тільки не на мотоциклі!) в село Ново-Олександрівку Бобринецького району на Кіровоградщині та й подивіться, на чому їздять новоолександрівці. Там майже в кожному дворі під хатою мотоцикл стоїть. 400 штук їх у селі, а бензину в продажу зовсім не буває. Щоб купити каністру цієї рідини, треба їхати за 18 км до Бобринця. А чим їхати? А що якби Бобринецька райспоживспілка та додумалася торгувати в Ново-Олександрівці бензином?

III.

Бензин — то така штука, що її хоч у Бобринці дістати можна. А що робити, коли якась деталь трісне, лусне або ще янесь вийде з ладу. Ну, скажімо, передня вилка, як у мотоциклі Павла Івановича Шеремета з с. Розанівки Новобузького району Миколаївської області. Він цю безталанну вилку ще з листопада минулого року шукає. Подав шість замовлень в різні контори, а йому не те що вилки, а й відповіді не надіслали. Правда, одну відповідь з шести він все ж одержав. Написали, що замовлення відправлено на Одеську базу. Але — замість вилки надійшло повідомлення, що саму Одеську базу розформували... Отак!

IV.

Філософи твердять, що в світі немає нічого вічного і все час від часу потребує капітального ремонту. І мотоцикли теж. Отож, прийшов такий час і мотоциклові К-750 Сокальського районного виробничого управління Львівської області. Поїхав він аж на другий кінець України — на Харківщину до Зміївського райоб'єднання «Сільгосптехніки». Ремонтники обіцяли: щойно відремонтують машину, негайно вдарять телеграму. Однак, як кажуть поети: дні ідуть, тижні ідуть, місяці ідуть, а в Сокальці ні мотоцикла, ні телеграми. Уже зима настала, а в Сокалі все чекають...

Ю. КРУГЛЯК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗНАЙШЛА ВИХІД

Першокласниця одна Батькові казала:
— Купи мені таку ручку, Щоб сама писала.
— А навіщо вона тобі? — Здивувався тато.
— Бо не вмію палички в зошиті писати.

Ю. КЛЕЦ.

ДВІЙКА

— Чому в журналі класному, Андрійку, Не виправиш до цього часу двійку?
— Я б виправив на п'ять — сам добре знаю, Але учитель той журнал ховає.

М. ОСИПЕНКО.

Є КВИТОК

— У тебе є квиток? — запитав контролер в автобусі.
— Є, — відповів Василько. — У кишені.
— Ану покажи.
— Як же я покажу, коли ті штанці вдома, бо мама їх випрала, — шморгнув носом Василько.

Аркадій МУЗИЧУК.

ЛЕСИК БУДЕ ЧЕМПІОНОМ

У Лесика радість: йому купили лижі. Поважно, мов іменинник, він вийшов у двір.
— Фізкультпривіт! — хвацько під'їхав на лижах Мишко. — Давай разом тренуватися.
Лесик почервонів.
— Я... Я вперше...
— Вперше? — зрадів Мишко. — То я тебе зараз навчу. Хочеш, зроблю з тебе чемпіона?.. Ставай на лижі!..
Лесик боязко став.
— Відштовхуйся палками!
Лесик відштовхнувся. Лижі посунули вперед, а Лесик упав на спину. Мишко допоміг йому підвестися.
— Ти нахилийся!.. — гарячився Мишко. — Нахились і розведи руки... Наче ти орел.
Лесик нахилився вперед і поїхав. І вдарився головою об дерево. Не дуже, але впав.
Та Мишко не здавався.
— Спробуй ще тут... З горбочка.
З канави Лесика витягали усі, хто гуляв у дворі. Найбільше старався Мишко.
— Тобі ясно? Ясно?.. — допитувався він у Лесика. — Сtribки з трампліна — ось, де ти покажеш клас!
Лесик узяв лижі в руки.
— Куди ж ти? — здивувався Мишко. — Не будеш тренуватись — не встановиш рекорду...
— Встановлю... — скривився Лесик. — Тільки на санках. І подався додому.

Л. ШИЯН.

З олівцем по ЧОРНОБІЛЮ

Чорнобиль — одне з найстаріших міст українського Полісся. Разом з тим — одне з наймолодших міст. Бо ж мало не на очах змінює своє обличчя — розбудовується, оновлюється. Чорнобиль, окрім того, дуже красиве місто. Його мальовничі краєвиди понад тихоплинною Прип'яттю описати важко. Тут потрібен пензель художника.

Це — з одного боку. Якщо ж подивитися з іншого, то в цьому місті є чимало й своєрідного, незвичайного. Тому й олівцем є що описувати.

Незвичайна в Чорнобилі автобусна станція. Вона являє собою обшарпану прапрадідівську хату. Якщо в неї сяк-так втиснуться шість чоловік, то вже сьомому нема як туди втиснутися. От і стовбичать пасажирів на вулиці або ж шукають тимчасового притулку біля навколишніх будинків. Відповідно розкошують і працівники станції. Свої службові обов'язки вони виконують в основному стоячи, оскільки метраж відведеної під касу й диспетчерську комірчини дозволяє вміститися із стільцем лише одній людині. Але хай не думають пасажирів, касирів і диспетчерів, що ніхто про них не дбає й ніхто за них душою не вболіває. Дбають і вболівають. Керівники районних організацій та Київського виробничого автоуправління. Між ними давно вже точиться запальна дискусія з приводу того, потрібна Чорнобилю автобусна станція чи не потрібна.

Своєрідний у місті чавуноливарний завод. Він не тільки продукцію дає, а й фарбує та припудрює. Фарбує своєю сажею геть-чисто все довкола. Бляшані дахи на будинках не витримують кислот тієї сажі й надивовиж швидко продірявлюються. А от люди якось витримують. Припудрює завод робітників свого ж ливарного цеху, де концентрація пилуogi набагато перевищує норму. По закінченні зміни ливарники виходять з цеху так щедро припудреними, що їх не можуть упізнати навіть керівники підприємства.

Не зовсім звичайний або, точніше кажучи, зовсім незвичайний цегельний завод обласного тресту стінових матеріалів. Його продукція може служити чудовим напівфабрикатом для виробництва всіляких іграшок та сувенірів. Коли цеглину занурити у воду, вона одразу ж розмокає. А тоді вже й ліпи з неї що завгодно — барильце, коника чи куманця. За своїм прямим призначенням цегла не використовується — будівельники відмахуються од неї не лише руками, а й ногами.

Оригінальний Чорнобиль тим, що в ньому постійно хтось когось чимось частує або пригощає.

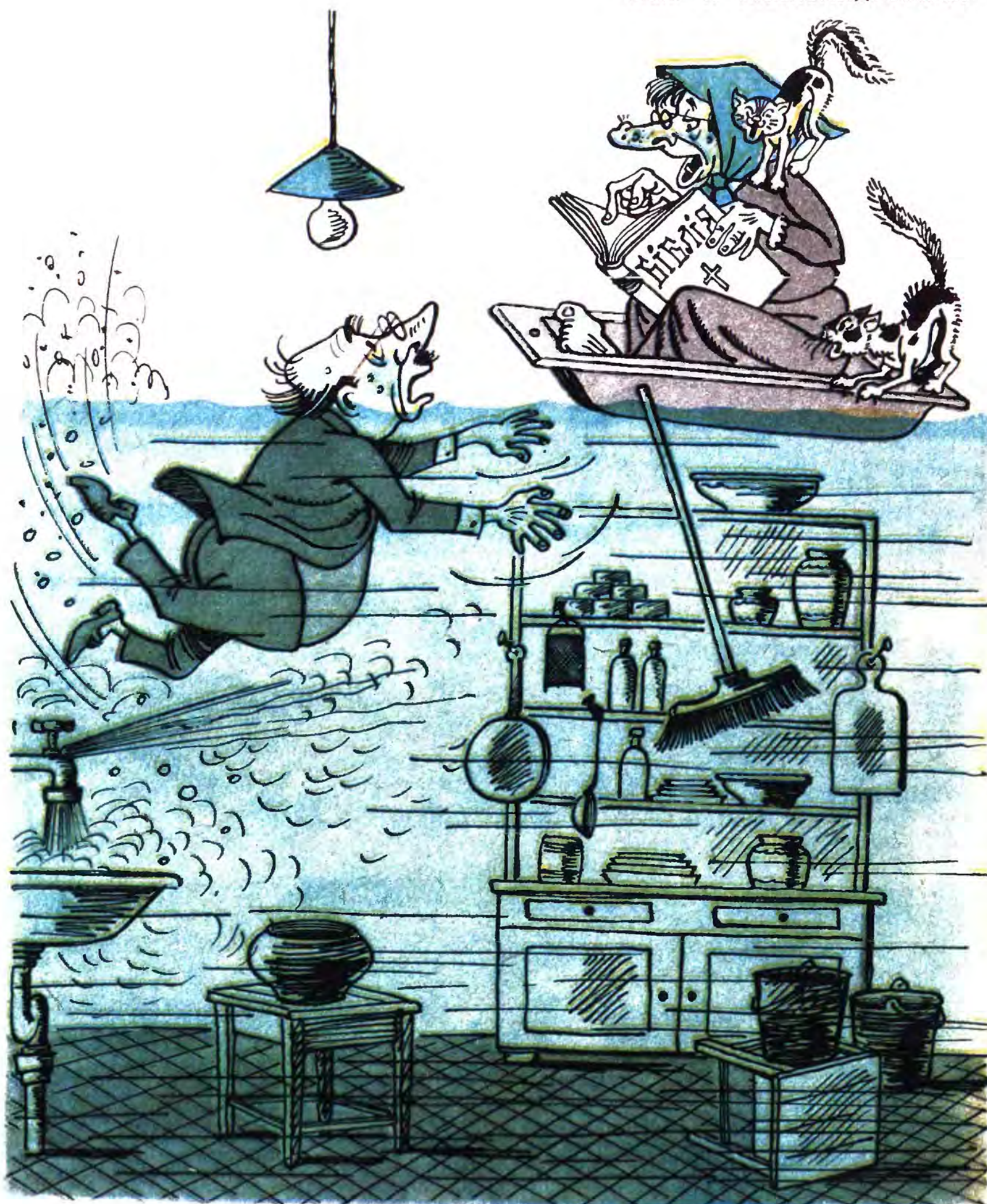
Глеким і обов'язково пересоленим чи недосоленим хлібом частують місцевих жителів пекарі. Водянистим молоком пригощають того ж споживача працівники маслозаводу. А також сиром, ряжанкою та морозивом, з яких максимально витискуються жирододатки.

Голова районного комітету по фізкультурі і спорту Г. В. Мельник та голова ради добровільного спортивного товариства «Колос» В. К. Корабльов частують чорнобильців обіцянками піднести спортивну роботу на високий, небачений досі рівень.

Навіть нетутешній житель С. М. Яковенко, який обіймає посаду начальника управління № 4 Київського ремонтно-будівельного тресту, не утримується від спокуси коли-не-коли почастивати чорнобильців. Урочистими запевненнями енергійно взявшись за ремонт житлового фонду. Практично ж ніяк за нього не береться — у першому півріччі управління мало відремонтувати три будинки, але й дотепер не полагодило жодного. Як бачимо, для змелювання Чорнобиля потрібен не тільки пензель художника.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та В. ГЛИВЕНКО.

Київська область.

— А вірно в біблії пишеться, що буде ще один потоп!..

Мороз

ГУМОРЕСКА

— Ну й мороз, хай йому біс! — сказав дядько Гнат, зайшовши до хати, і відразу простягнув задубілі руки до печі.

Він був у ватянці і в кирзових чоботях, але намерзся за півдня на роботі, що аж тремтів.

— Та мороз, але ніби не дуже, — відповів йому дядько Степан, позираючи на розмальовані лисицями вікна. Він з ранку шив чоботи і ще не виходив на вулицю.

Був саме обідній час, коли вся сім'я сходилась до хати.

Прийшов з контори Дмитро.

— Гарний морозець! — оголосив він ще з порога і кинув на лаву хутрянні рукавиці і хутрянну шапку, від якої аж пара йшла. — Морозець приємний,

Так і шипає, так і шипає! Добре пройтись у таку погоду!

— А нехай би він сказився, твій морозець! — вилаялась його дружина Ольга. — Зашпари в руки позаходили, ніяк не відігрію.

Прибігли діти з школи — заспані, збуджені й червоні.

— Пхі — мороз! А нам хоч би що!

— Ну й мороз! Коли він уже персядеться?! Додавить, проклятий! — сказала Наталка, Гнатової дружина.

Вона прийшла з ферми.

— Який вам, бісові діти, мороз, коли тепло, — озвався з-за комина дід Оникій.

Третю зиму дід не злавив з печі...

Віталій КОВАЛЬ.

НОТАТКИ про їхні порядки

ДІЛОВА ПОРАДА

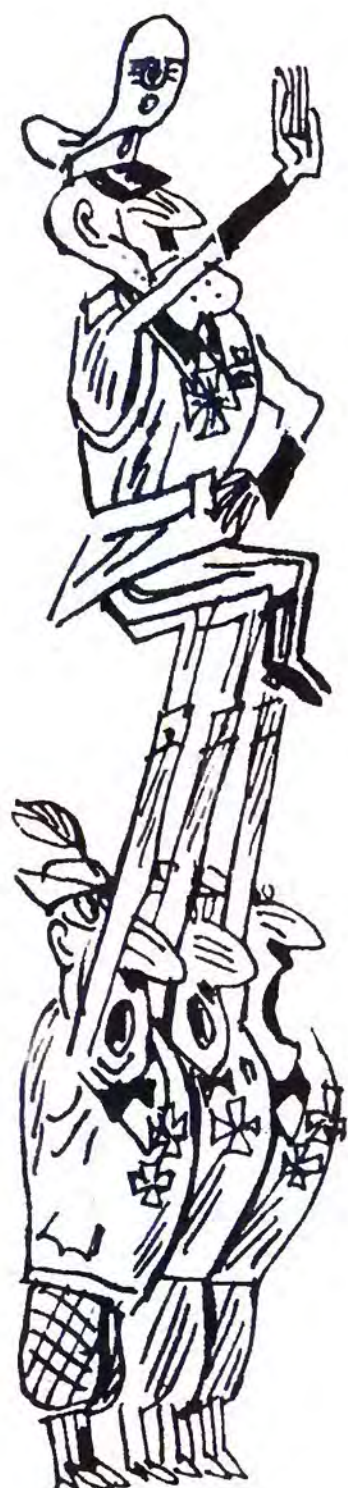
Лондонська газета «Івнінг Стандарт» опублікувала такий лист читача: «Цими днями я відвідав виставку сучасної скульптури. Можливо, я не все розумію, тому прошу пояснити мені, як безпомилково відрізати твір образотворчого мистецтва від простої купи металолому?»

Відповідь редакції була короткою і діловою: «Спитайте про ціну!»

АБИ ПОЧАТИ

Не встигли ще пожовкнути газетні сторінки з сенсаційним повідомленням про надання підвищеної державної пенсії Ракеле Муссоліні — вдові фашистського дуче (про що вже наш читач знає), як вона одержала новий, не менш вагомий, дарунок. Згідно з рішенням Центральної ради ООНІ (Італійський національний заклад захисту материнства й дитинства) синьйорі Ракеле повернули у цілковиту власність віллу «Ла Рокка делле Каміната», де свого часу полюбляв повеселитися Беніто Муссоліні. На віллі мав бути впорядкований Інститут вивчення дитячої психіки, але президент ООНІ демохристиянка Анджела Готеллі, посилаючись на брак коштів ООНІ, заявила про передачу вілли «сімейству її колишнього власника».

Для італійських покровителів материнства й дитинства піклу-

вання про здоров'я дітей — надто клопітка річ. Значно простіше подбати про долю безутішної вдови фашистського диктатора, щедрі дарунки якій стали вже звичною справою.

ЗЕМЛЕТРУС У ЛОНДОНІ

Колекціонери геофізичних феноменів, натрапивши на цей заголовок, певно, з радості підскачуть. Виголосивши щирі поздоровлення на їхню адресу, мусимо, проте, розтлумачити, що згадані поштовхи з епіцентром у фешенебельних кварталах Лондона мали виключно скандально-політичне походження.

1963 року аж ніяк не безвинні визнання манененніці Крістін Кіллер про свої стосунки з представниками вищих політичних та дипломатичних кіл призвели до урядової кризи. Втім, за шість років глибокі подряпини, що їх залишила на пещеному обличчі аристократичного Лондона «справа Кіллер», здавалося, загоїлись. Аж раптом фанабериста красуня заявила, що невдовзі видасть свій щоденник.

Не важило здогадатися, що то буде за книжечка і скільки вельми шанованих у лондонському вищому світі прізвищ фігуруватимуть у ній. Одне слово, зчинилася неймовірна метушня, від якої здригаються підлоги модних салонів. Отак з'явилася нова сейсмічно небезпечна зона.

У БОННСЬКОМУ ПІДВОРИТТІ

Лави монархів без тронів, президентів без держав і прем'єр-міністрів без території поповнилися новою досить таки колоритною персоною. Ім'я її — Генріх фон Лютцов; колишнє звання — гітлерівський гауляйтер, якийсь там фюрер СС та ще багато чого та-

ного ж. А тепер оцей фон вискочив у «президенти Данціга»!

Щоб ніхто не подумав, що нововоспечений «президент» — самозванець, західнонімецька преса присягається, що його обрано із додержанням усіх правил найсучаснішої західної демократії, бо ж «обрало» його «Данцігське земляцтво».

«Земляцтво» — це офіційно, а коли просто, по-людському сказати, то йдеться про збіговисько запеклих гітлерівців, що року 1945-го наживали п'ятами з тодішнього Данціга.

Живуть оті «землячки» по різних західнонімецьких містах, прищені до розмаїтих темних інституцій — західнонімецької та американської розвідки, усіяних там «Вільних Європ» та інших радіостанцій.

Так що нічого собі земляцтво! Таке ж, як і обраний ним «президент». Тільки от мостяться вони не в ті сани.

ВИСОКИЙ ПОЛІТ ТВОРЧОЇ ДУМКИ

Законодавцем у галузі дамських мод завжди був Париж, але кілька років тому Лондону вдалося переплюнути його, запровадивши в ужиток міні-спідниці.

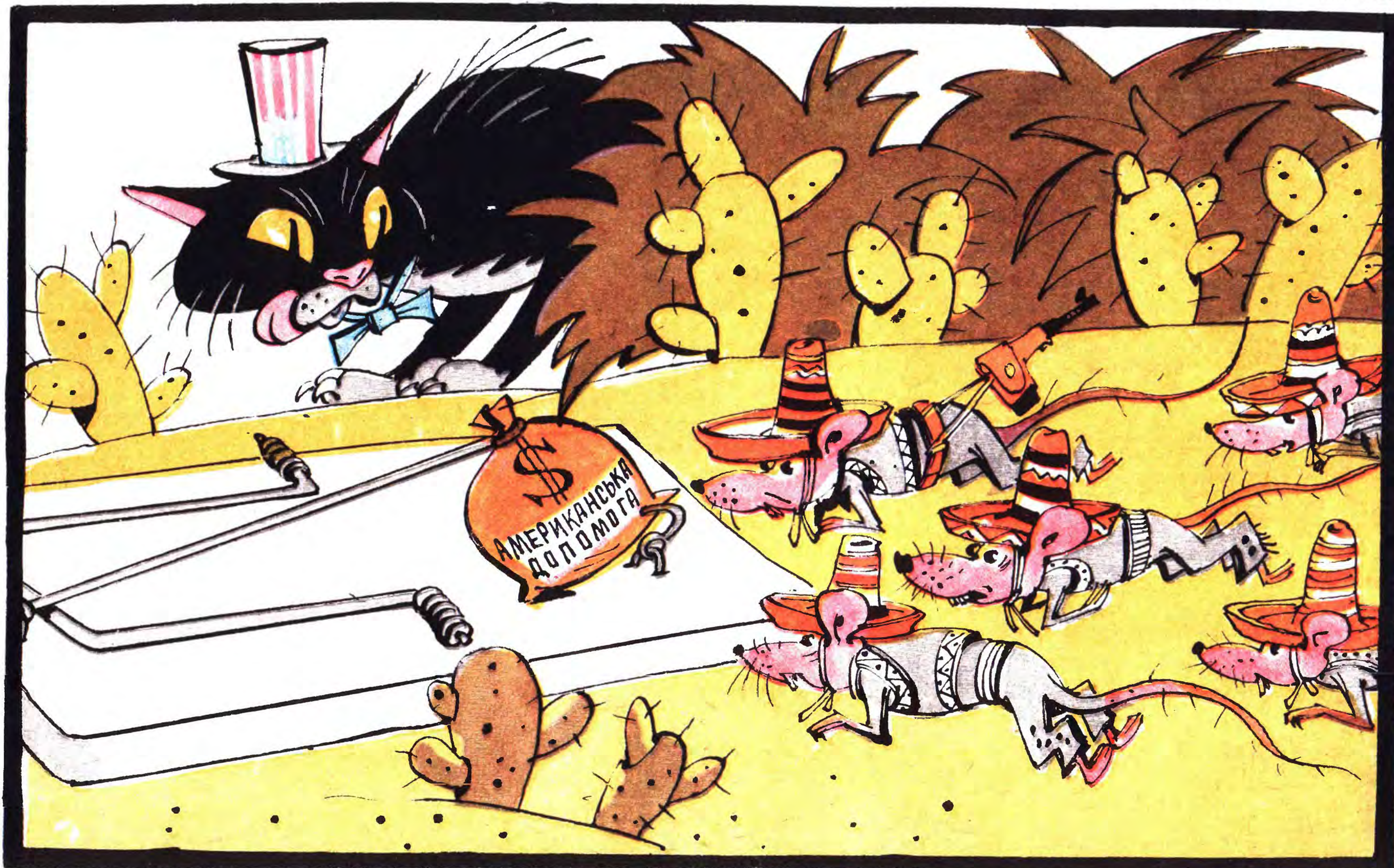
Тепер Лондон узевся сказати нове слово і в сфері чоловічих мод. Але тут потрібен уже справжній політ думки, буяння уяви, щось надзвичайне, бо чоловічі моди завжди відзначалися більшою консервативністю. І англійські модельєри винайшли...

У новому величезному магазині готового одягу, що відкрився в центрі Лондона на Оксфорд-стріт, демонструються, як останній крик моди... прозорі чоловічі штани.

То щось навіть од міні-спідниць сенсаційніше — там творча фантазія підіймалася у своєму злеті тільки вище колін, а тут он як крила розпростерла!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Відомо, що люди обмінюються значками, марками, запальничками. А чи бачив ти, щоб туфлями мінялися? Отак збиралися на вулиці, мов на товкучці, і вигукували: «Міняю лівий тридцять шостий на правий тридцять п'ятий!» Якщо побачиш, не дивуйся. Бо ж що лишається робити бідним володарям продукції Ужгородської взуттєвої фабрики, коли їм упихають туфлі-розпарки. Та й хто всукує? Сама фабрика! Володар посилає браковане взуття назад на підприємство. А звіди надходять туфлі... різні за розміром, та ще й цидулка: «В зв'язку з тим, що розмір туфлів фактично встановити неможливо, висилаємо вам інші, які, якщо не зможете носити, то зможете помінати на підходящі».

Чи не здається тобі. Перче, що коли вже не вдається фахівцям «фактично встановити» розмір власної продукції, то лишається одне: їх самих «помінати на підходящі».

В. ЗІНЕНКО.

м. Полтава.

Ти часом не знаєш, за яким календарем ведеться літочислення у Волочиському міжколгоспбуді?

Ми, на жаль, не знаємо.

П'ять років тому керівники цієї організації підрадили спорудити у нашому селі Будинку культури і здати його в експлуатацію до 50 років Жовтня. Та от уже на підході рік 1970-й, а у нашого Будинку культури ще й перший поверх не готовий. Воно, правда, і не дивно, бо працюють у нас підрядники за давнім принципом: тягнуть через пень-колоду...

Невже, Перче, Волочиський міжколгоспбуд має намір і в новому році тягти по-старому?

В. ГУЛЕВАТИЙ,
секретар комсомольської
організації колгоспу
ім. Кірова.

с. Велика Бубнівка
Волочиського району
Хмельницької області.

Що не кажи, а критика все ж таки благотворно впливає на людей. На початку 1969 року, у першому січневому номері ти критикував будівельну дільницю № 5 Кримського обласного управління побутового обслуговування за те, що вона звалилася спорудження Будинку колгоспника в Керчі.

Знаєш, як після цього звертівся начальник цієї дільниці т. Никонов? Як білка в колесі! Щоправда, тривало таке похваллення дуже недовго. Скоро на будівельному об'єкті припинився будь-який рух. Тепер там — і живої душі не побачиш.

Очевидно, одного критичного заряду для діяча такого масштабу, як т. Никонов, замало. Хочеш-не-хочеш, Перче, а, мабуть, доведеться йому ще підсипати. Організм вимагає!

І. МИХАЙЛЮК,
М. БОРОДКІНА,
С. БОЙЧЕНКО.

м. Керч
Кримської області.

Якщо хочеш пережити у земних умовах стан невагомості, приїдь на тиждень до нас у Теофіполь. Скафандра ні в кого не позичай — атмосфера в райцентрі звичайна і ніде ніякого вакууму немає. Єдине випробування, яке на тебе чекає тут, це стикування з місцевою чайною.

Хай тебе не лякає, що її давно не білено, що протікає стеля, що на вікнах висять фіранки схожі на онучі, що тут і рук помити ніде. Бійся її меню! Якщо в перший день ти ще через силу проковтнеш на сніданок, обід і вечерю по одному несмачному гуляшу, то вже на другий — твій організм не прийме і цього харчу.

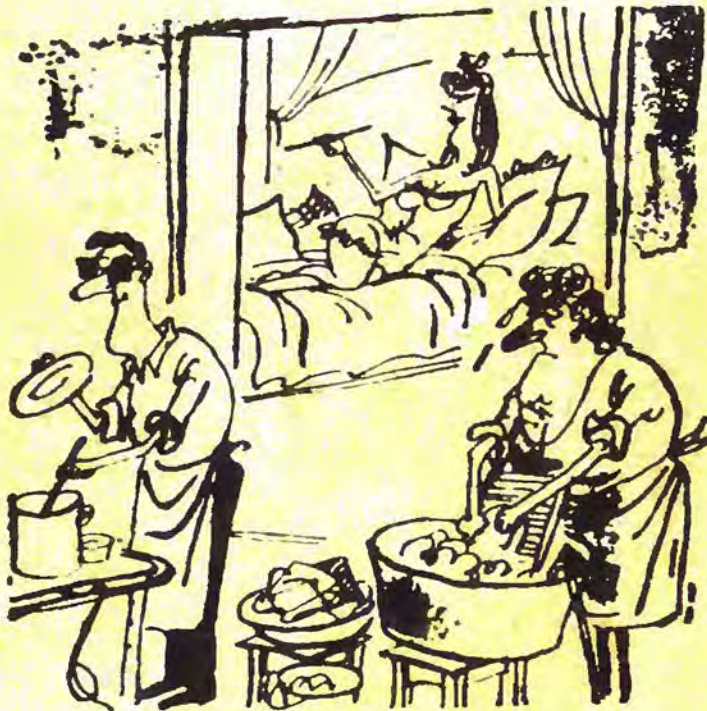
Не пробуй шукати контактів з завідувачим чайною т. Котиком. Він уникає пресконференцій, на яких місцеві і приїжджі клієнти цікавляться: коли подаватимуть на стіл те, що написано в меню? Завідувачий сідає на свого мотоцикла і зникає. Людина він не місцева — живе у Волочиському районі. А це — 70 кілометрів. Шунай вітра в полі!.. Або запасайся продуктами на весь тиждень.

СТОЛОВНИКИ.

м. Теофіполь
Хмельницької області.

Так уявляє собі сімейне щастя свекруха.

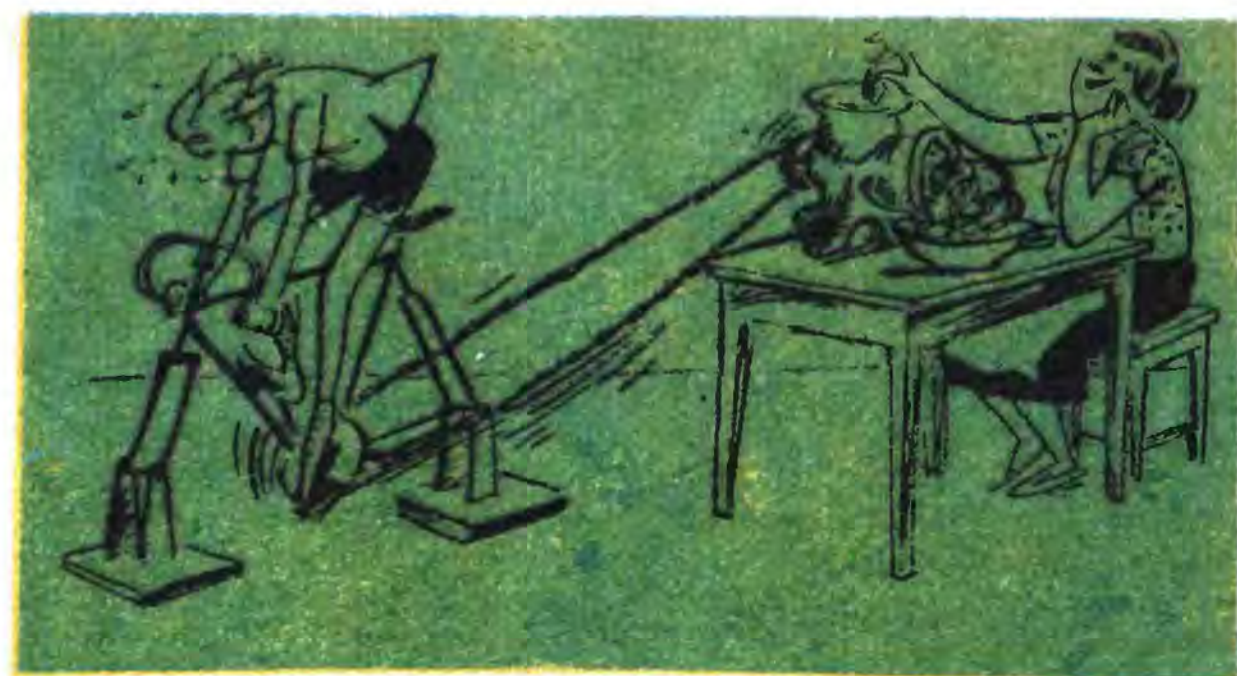
Так його уявляє дружина.

Так його хоче бачити чоловік.

А так воно виглядає насправді.

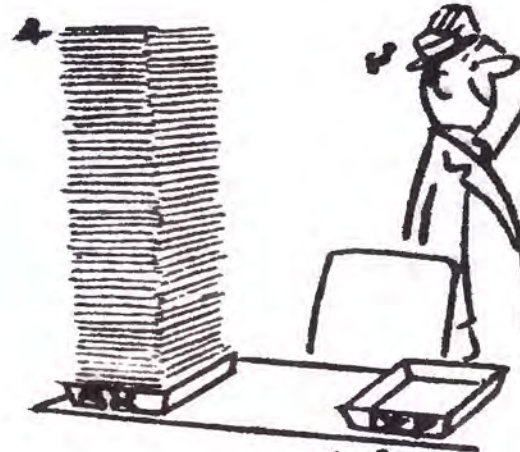
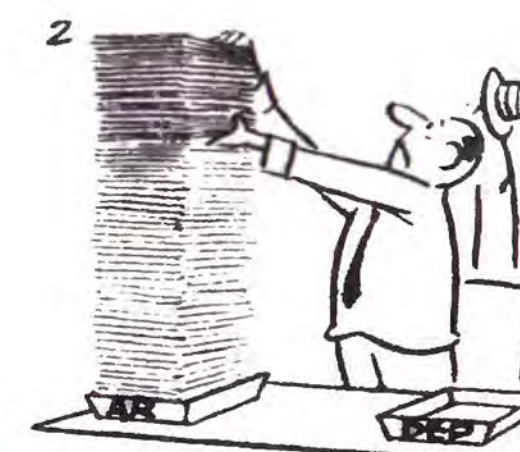
— Тобі це корисно, все одно без толку гасаєш по шосе!

— Моя дитина одягнута, а я ходжу, в чому є.

Без слів.

Без слів.

Невдаха.

Без слів.

«О'явлення
Продається пиано: — цвіт
чорний «Шредер», німецьке.
Имеє 6 медалей».

Надіслав А. РОМАНІК.

с. Подорожнє
Львівської області.

«Продаються мучні мішки по
1 крб. 32 коп. і сахарні мішки
по 1 крб. 55 коп.».

(3 оголошення).

Надіслав С. ДУДНИК.

с. Костянтинівка
Черкаської області.

«ОБ'ЯВА

С'язи із празником робота
бани переносця із суботи і
недели на Понедилон с 12 час.

Вивторок Полней ден зутра
Правліня».

Надіслала Н. ПАХОМОВА.

м. Кремгес
Кіровоградської області.

«Продаєця хата Мічурена
29 звертаця по адресу».

Надіслала Н. ШИРОКОПОЛЕ.

м. Ровно.

«Собану має мій сусід, який
день і ніч гавкає на безвинний
скот і людей чим оскорбляє їх
і порушує обчественний спо-
кой».

(Із заяви в міліцію).

Надіслав Г. ТИМОШЕНКО.

Львівська область.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ПУСАКА...

«Сьогодні в 9 вечера в клубі
відбудуться збори пайщиків по
зборам кіно жив собі шахрай
за рахунок ССТ. Явка всіх при-
сутніх обов'язкова».

(3 об'яви).

«Провести міроприємства з
мухами».

(З запису в журналі
санітарного стану магазину).

Зібрав П. МІСЬКІВ.

Тернопільська область.

«Громадянка Петрусенко чо-
мусь залишила виробництво і
в даний час самовільно зай-
мається тунейдством».

(3 характеристики).

Надіслав В. ЛІСОВИЙ.

с. Калинінське
Липоводолінського району
Сумської області.

«СПРАВКА

Дана тов. ДУДЕНОК Ф. С. в
тім, що він дійсно був на ре-
монті в Городнянському рай-
об'єднанні «Сільгосптехніка» з
24 ноября по 1 декабря за 6
рабочих дней.

Зав. мастерской (Ермолен-
ко)».

Надіслав В. ПИЛИПЕНКО.

с. Дубровне
Городнянського району
Чернігівської області.

«Громадянам з дуже вузькою
шийкою — гас не відпускаємо».

(3 об'яви).

Надіслав Е. НОВИЦЬКИЙ.

м. Первомайськ.

«Постоянна відсутність сви-
нячих ніг в продавця Малащу-
ка Ригора пояснюється тільки
через його велику халатність
по роботі».

(3 доповідної).

«Помидорів і огурців немає
бо нипідійшли з поля».

(3 оголошення).

Зібрав Ю. САНЧКІВСЬКИЙ.

м. Полонне
Хмельницької області.

«Товариши колгоспники.
Сьогодні у 6 год. дня відбу-
дуться збори на тему «Про зна-
чення шкідників в сільському
господарстві».

Вхід вільний».

(Із оголошення).

Надіслав В. ТОЧІНСЬКИЙ.

м. Заліщики
Тернопільської області.

«...Якщо гр-н Шульга В. Н.
продовжує стверджувати, що
побив він мене сам, а не разом
з гр-ми Підгайним М. Р. та На-
ріжним М. С., то прошу нас за-
лишити з ним наодинці з ме-
тою експериментального дослі-
ду».

(Із міліцейського протоколу).

Надіслав В. ІВАСЕНКО.

м. Чернівці.

Без слів.

★ Мешканці міста Сніжне (Донецька об-
ласть) написали Перцю про те, що старший
майстер м'ясної перукарні Р. Агєєва грубо
ставиться до клієнтів, ображає їх.

Як повідомив директор Сніжнянського
комбінату побутового обслуговування т. Ро-
сомаха, ці факти відповідають дійсності.
Агєєву з посади старшого майстра звільне-
но.

★ У листі робітників Каховської геолого-
розвідальної партії писалося про істотні
недоліки в роботі партії, зокрема про те,
що для робітників не створено належних
побутових умов.

Керуючий трестом «Кримнафтогазрозвід-
ка» т. Сенів повідомив, що всі факти при
перевірці ствердились.

Наказом по тресту начальнику партії
А. Г. Юрченку оголошено сувору догану, го-
ловному інженеру І. А. Хамазе та головному
геологу Ф. І. Загоруйку — догану.

Начальника партії Юрченка зобов'язано
вжити рішучих заходів до закінчення будів-
ництва нового гуртожитка.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З колгоспу «Червоний партизан» (село
Козарі на Чернігівщині) написали про вели-
кі нестачі в колгоспній коморі.

Голова Мосівського районного комітету
народного контролю т. Шедін повідомив ре-
дакцію, що було проведено ревізію комори,
яка виявила нестачу зерна, продуктів, па-
лива та різних матеріалів на суму 5977 крб.
Матеріали ревізії передано слідчим орга-
нам.

★ Голова споживчого товариства села
Слов'янки Дніпропетровської області
С. І. Мельников грубо, нетактовно поводи-
вся з підлеглими та покупцями. Про це чи-
тачі написали Перцеві.

Як повідомив голова Межівської райспо-
живспілки т. Давиденно, факти при перевір-
ці ствердились.

Мельникова з роботи голови ССТ знято.

★ Редакція одержала листа про те, що на
349 кілометрі траси Київ—Харків тривалий
час не працює водоколонка і проїжджим ні-
де напиться чи заправити автомашину.

Після втручання Перця водоколонку від-
ремонтвано.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Фотоательє для мисливців.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

п е р е ц ь

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»:

Київ-47,

Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 23 (825)

(на українском язике).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 10305. Здано до набору 3. XI. 1969 р.
Підписано до друку 17. XI. 1969 р. Формат
паперу 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.
друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4,54.
Тираж 1.700.000. Зам. 05872.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна».
Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Нові боги на грецькому Олімпі.